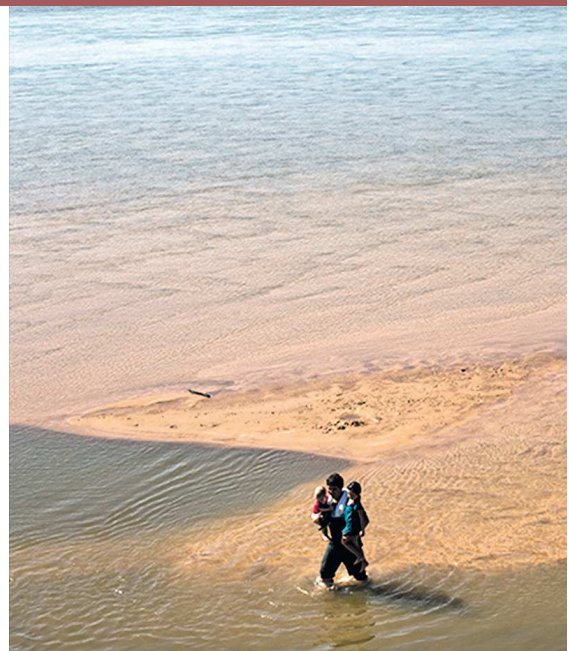

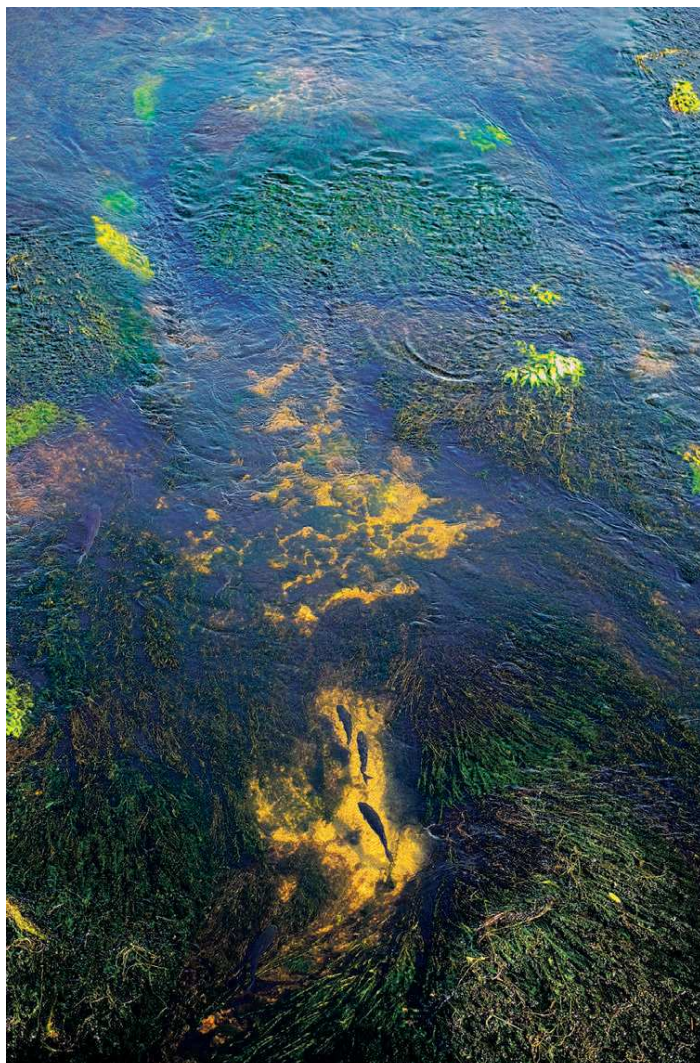
PROPERA EXPOSICIÓ A MONTSERRAT D

El fotògraf ens acompanya en el recorregut per algunes de les imatges de l'exposició.

«Això és el Mato Grosso; aquí hi ha alguna cosa que em du a la meua. Sense trucs de photoshop.»

«Aquests tres peixos d'un riu són on han de ser. A l'abat de Montserrat li va agradar molt aquesta foto.»

«Que bé que pin

Joan Andreu Parra

«Hi ha paraules que valen milers d'imatges, com ara *mare, aigua, pluja, rosada...*» Curiosament, un dels grans del fotoperiodisme creu més en la paraula que en la imatge. Joan Guerrero (Tarifa, 1940), jubilat però no pas retirat, ha exposat el seu projecte *Gràcies!* a l'església major de la seva estimada Santa Coloma de Gramenet, amb motiu del centenari del temple, i el portarà, a

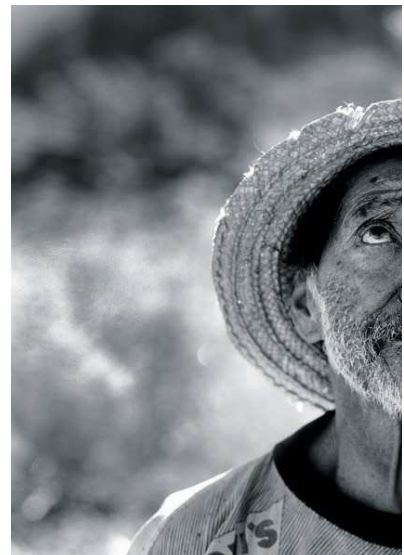
partir del 20 de maig, a l'Hotel Cisneros de l'abadia de Montserrat.

«Gràcies!» és una paraula que, reconeix Guerrero, «darrerament repeteixo molt». I també és la seva mirada, la seva «petita pregària» al *Cant espiritual* de Joan Maragall, traduïda en 40 imatges, que Claret traslladarà properament a un llibre. Les fotografies, signades per l'autor, es vendran amb l'objectiu de recollir fons per a un projecte solidari.

Crida l'atenció la presència del color en la mostra, ja que Guerrero es

Pere Casaldàliga, «un bon jan»

«Descobrir aquest Pere-pedra, dur, establert, amb arrels, també és un motiu per donar gràcies. Em sento un privilegiat d'haver-me pogut barrejar amb gent com ell i també els petits, gent anònima amb un gran cor. T'enriqueixen, són l'aliment de l'ànima.» Guerrero, que acaba de publicar el llibre *Casaldàliga, la seva gent i les seves causes* amb Claret, recorda el llibre anterior *Los ojos de los pobres* (2005) també amb les seves fotos en què Casaldàliga anotava pensaments. «He vist com a la romeria dels màrtirs se'l menjaven a petons ancians, nens... El poble pla i senzill hi connecta. En Pere és un referent i un home estimat.»

«És un pagès equatorià. Podria ser el Joan Maragall.»

DEL FOTOPERIODISTA JOAN GUERRERO

va Tarifa natal. La bellesa, aquestes tonalitats...

«El mar és el que més m'emociona i m'atrau. Tal vegada és perquè vaig néixer a Tarifa. Aquí vam trobar un mariscador que és al centre.»

ta Déu!»

prodiga en el blanc i negre: «Aquest agredolç de la vida, dels sentiments, dels barris marginats, de la pobresa... Aquesta vegada volia fer alguna cosa diferent, sense caure en les postals de colors. Hi pot haver una fotografia bona en la porta del teu carrer, en una flor que surt d'una esquerdada, allí hi ha la gràcia, la grandesa de Déu.»

Guerrero, que als anys seixanta va estar a la Joventut Obrera Cristiana (JOC), reconeix que té una manera de ser cristià «senzilla, sense enarborar

«Això és la desembocadura del Besòs. El Mediterrani és més suau. Sempre m'ha agradat més l'Atlàntic, és com un toro de lídia, brau.»

agall del Cant espiritual quan mira el Senyor.»

banderes.» La fe l'ha ajudat en moments difícils, com quan va perdre el seu fill Ernesto: «Una de les coses que més em va ajudar, a part de parlar amb Déu, era que cada matí m'alçava i em deia "avui intentaré ser millor".»

Sempre ocupat i preocupat per la immigració, explica el seu mecanisme per atansar-s'hi: «Per matar aquest monstre xenòfob que a vegades portem dins, als immigrants els posava la cara dels meus fills Ernesto i Laura.» La situació de «patiment i immoralitat» amb els refugiats el du a la reflexió: «El sistema el mantenim i l'alimentem Occident i els països rics, i entre ells hi sóc jo. Si hi estiguéssim en contra, el sistema no existiria.»

En la seva professió, Guerrero ha defensat que hi ha situacions que no es poden fotografiar perquè només afegeixen dolor. Així i tot, la foto de l'Aylan [el nen sirí que va morir ofegat] l'hauria fet: «Aquesta fotografia et diu "mira el que passa, no em diguis que no ho saps". No és una foto gratuïta, té grandesa, senzillesa i quedarà perquè ens fa pensar "compte, que podria ser el teu fill".»

Se sent bé entre els seus: «Si les meves fotografies de vegades surten bé, tenen aquell què sé jo, aquella espurna, és gràcies a tu, Emiliàna, a tu, Maruja, a tu, Salva, a tu, Francisco, a tu, Paco... perquè sou els meus amics i m'heu injectat tantes coses bones que si fos

amic de banquers, arribistes, polítics corruptes, aquestes fotografies no em sortirien així. Segur.» Insaciablement, busca «alimentar l'esperança, les coses positives: el cristià ha de ser alegre i al mateix temps un lluitador, cadascú a la seva manera, en la fotografia, coent un bon pa, cavant una rasa».

Un altre dels seus fills és la mare, sobre la qual li agradaria fer un llibre o una exposició: «Ho vaig descobrir a partir de la mort del nostre fill. La Mari Carmen era com una lloba defensant el fill, jo també, però ella treia forces. Em vaig adonar que totes les mares eren així. La mare també és una resposta a aquest masclisme que maltracta la dona, que és la mare encara que no ho sigui.»